

Sygn. akt II W 106/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w G. - Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Sobczak

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Formaniewicz

Oskarżyciel: -

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2018r.,

sprawy

S. J. – s. J. i K. z d. T., ur. (...) w G., zam. (...)-(...) G., ul. (...), PESEL: (...)

obwinionego o to, że:

w dniu 10.12.2017 r. ok. godz. 08.50 w G., na ul. (...), kierując po drodze publicznej samochodem O. (...), o numerze rej. (...) nie dopełnił obowiązku korzystania z pasów bezpieczeństwa oraz w tym samym miejscu i czasie nie posiadał obowiązkowego wyposażenia w/w pojazdu,

tj. o wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 39 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym oraz art. 96 § 1 ust 5 kw

orzeka:

1. Obwinionego **S. J.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, stanowiących wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 39 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym oraz art. 96 § 1 ust 5 kw i za to, na podstawie art. 96 § 1 ust. 5 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 zł (dwustu złotych);
2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 zł (trzydziestu złotych) tytułem opłaty oraz obciąża go kosztami postępowania w wysokości 100 zł (sto złotych);

Sygnatura akt II W 106/18

UZASADNIENIE

W dniu 10 grudnia 2017 r. około godziny 8:50 w G. na ul. (...) funkcjonariusze policji P. K. i J. J. (2) zauważyli przemieszczający się pojazd O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa. Funkcjonariusze zatrzymali pojazd do kontroli. Kierującym okazał się S. J.. Nie negował on, że jechał bez pasów, utrzymywał jedynie, że jako pracownik firmy ochroniarskiej jest do tego uprawniony ponieważ firma ta podlega pod (...).

dowody: wyjaśnienia S. J. k. 20, zeznania P. K. k. 26, zeznania J. J. (2) k. 26-26v, notatka urzędowa k. 5;

Podczas kontroli zostało sprawdzone wyposażenie pojazdu O. (...). Okazało się, że brakuje trójkąta ostrzegawczego.

dowody: zeznania P. K. k. 26, zeznania J. J. (2) k. 26-26v, notatka urzędowa k. 5;

S. J. przyznał się do prowadzenia pojazdu bez zapiętych pasów bezpieczeństwa, z tym, że w jego ocenie jako pracownik firmy ochroniarskiej był on do tego uprawniony. Odnośnie wyposażenia pojazdu wyjaśnił, że nie okazał trójkąta ostrzegawczego kontrolującym go funkcjonariuszom policji ponieważ nie wiedział, że znajdował się on w kole zapasowym pod podłogą samochodu. O miejscu przechowywania trójkąta dowiedział się później w rozmowie z przełożonym – właścicielem pojazdu.

wyjaśnienia obwinionego k. 20, 25v

Wyjaśnienia oskarżonego S. J. złożone w sprzeciwie od wyroku nakazowego na okoliczność tego, że prowadził pojazd bez zapiętych pasów bezpieczeństwa znajdowały potwierdzenie w zeznaniach funkcjonariuszy Policji P. K. i J. J. (2). Nie mniej jednak jego twierdzenia, że jako pracownik ochrony miał prawo prowadzić pojazd bez zapiętych pasów nie mogło się ostać w świetle przepisu art. 39 ust. 2 ustawy prawo o ruchu drogowym, który wymienia kategorie osób zwolnionych od obowiązku zapinania pasów podczas jazdy samochodem. W katalogu wskazanych tam osób nie zostali ujęci pracownicy firm ochroniarskich.

Sąd nie dał wiary obwinionemu odnośnie jego twierdzeń, że trójkąt ostrzegawczy znajdował się faktycznie na wyposażeniu pojazdu, a nie został okazany kontrolującym policjantom wyłącznie z uwagi na to, że on sam nie wiedział w którym miejscu jest on umieszczony. Umieszczanie trójkąta w kole zapasowym jest jednym ze standardowych miejsc jego przechowywania zatem nie było przeszkód aby jako doświadczony kierowca – gdyby faktycznie trójkąt tam był – do miejsca tego zajrzał i przedmiot ten okazał. Niezależnie od tego z uwagi na treść art. 96§1 ust 5 kw przewidującego karalność nie tylko za brak wymaganych urządzeń ale również w sytuacji gdy urządzenia te nie nadają się do spełnienia swego przeznaczenia, okoliczność na jaką powoływał się obwiniony bynajmniej go nie usprawiedliwiła bowiem nawet w sytuacji gdyby trójkąt był w pojeździe, a obwiniony nie wiedział gdzie go szukać to i tak nie mógł on spełnić celu do jakiego był przeznaczony.

Sąd nie znalazł podstaw by kwestionować zeznania P. K. i J. J. (2). Zeznania tych świadków znajdowały wsparcie w dowodzie w postaci notatki urzędowej. Do tego w/wym. świadkowie to osoby obce dla obwinionego, które kontakt z nim miały wyłącznie na gruncie swojej pracy zawodowej.

Sąd dał wiarę dokumentom zgromadzonym w toku postępowania albowiem żadna ze stron ani Sąd z urzędu nie zakwestionowała ich prawdziwości lub autentyczności.

W konsekwencji Sąd doszedł do wniosku, iż przeprowadzone w sprawie postępowanie dostarczyło dowodów pozwalających na przypisanie obwinionemu sprawstwa zarzuconych mu we wniosku o ukaranie wykroczeń.

S. J. został obwiniony o to, że w dniu 10 grudnia 2017 r. ok. godziny 08.50 w G., na Al. (...) kierując po drodze publicznej samochodem O. (...), o numerze rejestracyjnym (...) nie dopełnił obowiązku korzystania z pasów bezpieczeństwa oraz w tym samym miejscu i czasie nie posiadał obowiązkowego wyposażenia w/wy. pojazdu tj. o wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 39 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym oraz z art. 96§1 ust. 5 kw.

Art. 97 kodeksu wykroczeń stanowi, że uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się m.in. na drodze publicznej, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie, podlega karze grzywny do 3000 złotych albo karze nagany.

Z kolei art. 39 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym stanowi, że kierujący pojazdem samochodowym oraz osoba przewożona takim pojazdem wyposażonym w pasy bezpieczeństwa są obowiązani korzystać z tych pasów podczas jazdy. Z obowiązku tego zwolnieni są m.in. funkcjonariusze policji - podczas przewożenia osoby zatrzymanej.

Art. 96 § 1 ust 5 kodeksu wykroczeń stanowi, że właściciel, posiadacz, użytkownik lub prowadzący pojazd, który na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu dopuszcza pojazd do jazdy, pomimo że pojazd nie jest należycie zaopatrzony w wymagane urządzenia i przyrządy albo pomimo, że nie nadają się one do spełnienia swego przeznaczenia podlega karze grzywny.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, wskazać należało, iż w świetle zeznań świadków P. K. i J. J. (2), dowodu w postaci notatki urzędowej i po części wyjaśnień samego obwinionego nie ulega wątpliwości, że obwiniony wypełnił znamiona zarzuconych mu wykroczeń. Wbrew temu co utrzymywał jako pracownik prywatnej firmy ochroniarskiej nie jest on funkcjonariuszem wymienionym w art. 39 ust 2 ustawy prawo o ruchu drogowym. Do tego zgodnie z treścią art. 96§1 ust 5 kw karalne jest nie tylko dopuszczenie do jazdy pojazdu należycie zaopatrzonego w wymagane urządzenia i przyrządy ale również dopuszczenie do jazdy takiego pojazdu w sytuacji gdy te urządzenia i przyrządy nie nadają się do spełnienia swego przeznaczenia. Obwiniony nie okazał trójkąta ostrzegawczego kontrolującym go policjantom. Do tego, nawet jeżeli założyć, że posiadał on trójkąt w pojeździe to i tak z uwagi na to, że nie wiedział gdzie był on umieszczony, to urządzenie to i tak nie mogłoby spełnić w razie potrzeby swojej funkcji.

Przechodząc do uzasadnienia kary wymierzonej obwinionemu wskazać należało, iż zgodnie z treścią art. 9 § 2 kodeksu wykroczeń jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa lub więcej wykroczeń, wymierza się łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środków karnych na podstawie innych naruszonych przepisów. Mając powyższe na uwadze sąd wymierzył obwinionemu karę na podstawie art. 96§1 ust. 5 kw. W ramach ustawowego zagrożenia przewidzianego w tym przepisie Sąd uznał, iż w realiach niniejszej sprawy odpowiednią sankcją wobec obwinionego jest wymierzenie kary 200 zł grzywny.

Wymierzając wobec obwinionego karę we wspomnianym wymiarze Sąd na niekorzyść obwinionego uwzględnił to, że jak wynika z zeznań przesłuchanych w sprawie funkcjonariuszy nie były to z jego strony zachowania jednostkowe. Na korzyść obwinionego Sąd potraktował to, że obwiniony swoim zachowaniem nie stworzył bezpośredniego niebezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Wymierzona kara spełnia w ocenie Sądu wszystkie dyrektywy przewidziane w art. 33 § 1 kw. Przede wszystkim jest ona odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez obwinionego czynu zabronionego. Zdaniem Sądu wymierzona kara nie przekracza również stopnia winy obwinionego. Należy również przypuszczać, że spełni cele zapobiegawcze oraz wychowawcze w stosunku do obwinionego. W ocenie Sądu kara ta zdaje się wreszcie czynić zadość wskazaniom prewencji ogólnej. Z tych wszystkich względów orzeczono jak w punkcie 1-szym sentencji wyroku.

Mając na względzie, że obwiniony osiąga dochody Sąd na podstawie art.118 §1 kpw oraz art. 3 w zw. z art. 21 pkt 2 lit 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od niego opłatę w kwocie 30 zł oraz obciążył go zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 zł.